

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa D. W.
przeciwko Sanatorium [...] w I.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 lutego 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 września 2017 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację powoda D. W. od wyroku Sądu Rejonowego w I. z dnia 3 lutego 2016 r. (którym oddalono jego powództwo przeciwko Sanatorium [...] w I. o przywrócenie do pracy) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do rozpoznania, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w I. i orzeczenie co do istoty

sprawy, przez przywrócenie powoda do pracy na poprzednich warunkach, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego: 1/ art. 52 § 1 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że przyczyna wskazana jako uzasadniająca rozwiązanie z powodem umowy o pracę była prawdziwa i konkretna, a także uznaniu, że jednorazowe zdarzenie przypisywane powodowi, polegające na nieporozumieniu z kuracjuszem w związku z nieprawidłowym wykonaniem masażu, może zostać zakwalifikowane jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika; 2/ art. 52 § 2 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że termin do rozwiązania umowy o pracę biegnie od momentu złożenia oficjalnej skargi na pracownika, podczas gdy termin ten powinien biec od momentu, w którym pracodawca dowiedział się (bądź przy zachowaniu należytej staranności mógł dowiedzieć się) o naruszeniu obowiązków pracowniczych, a tym samym przyjęciu, iż 30 - dniowy termin do rozwiązania umowy o pracę biegł „od dnia 26 września 2016 r., podczas gdy pracodawca dowiedział się o zdarzeniu w dniu 12 września 2016 r.”; 3/ art. 32 ustawy o związkach zawodowych, przez przyjęcie, że nie naruszało obowiązujących przepisów prawa rozwiązanie stosunku pracy z powodem, który pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Zakładowej NSZZ „[...]” przy pozwanym sanatorium, podczas gdy z treści przywołanego przepisu wynika, że pracodawca bez zgody zarządu zakładowej organizacji związkowej nie może rozwiązać stosunku pracy z imiennie wskazanym uchwałą zarządu jego członkiem lub z innym pracownikiem będącym członkiem danej zakładowej organizacji związkowej, upoważnionym do reprezentowania tej organizacji wobec pracodawcy; 4/ art. 8 k.p., przez przyjęcie, że korzystanie przez powoda z ochrony wynikającej z art. 32 ustawy o związkach zawodowych stanowi nadużycie prawa, w tym jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, w sytuacji kiedy tylko wyjątkowe okoliczności mogą stanowić podstawę do odmowy korzystania z przysługujących stronie praw podmiotowych, a do których z pewnością nie można zaliczyć jednorazowego zdarzenia związanego z nieprawidłowym wykonaniem masażu. Powód podniósł

również zarzut naruszenia przepisów postępowania, mającego wpływ na wynik sprawy: art. 233 § 1 k.p.c., polegającego na dowolności i sprzeczności z zasadami logiki dokonanych przez Sąd Okręgowy w B. ustaleń faktycznych z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i błędnym przyjęciu, że: (-) doszło do ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych ze strony powoda w zdarzeniu z K. R., (-) dochowany był miesięczny termin do rozwiązania z powodem umowy o pracę, (-) pracodawca w sposób właściwy zwrócił się do związku zawodowego reprezentującego powoda o opinię przed podjęciem decyzji o zamiarze rozwiązania z powodem umowy o pracę, (-) związek zawodowy nie podjął uchwały w zakresie braku zgody na rozwiązanie z powodem umowy o pracę, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do przeciwnego wniosku, a zwłaszcza że powód nie dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, rozwiązanie umowy o pracę stanowiło formę walki ze związkami zawodowymi, a przy tym pozwany zakład pracy rozwiązał z powodem umowę o pracę po upływie miesięcznego terminu od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okolicznościach, które rzekomo miałyby uzasadniać rozwiązanie umowy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotyczące właściwego zastosowania art. 32 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 52 § 1 i § 2 k.p. i art. 8 k.p., a nadto skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna.

W ocenie skarżącego, istotne zagadnienie prawne polega na tym, że Sąd Okręgowy w żaden sposób nie rozstrzygnął, w jakich sytuacjach pracownik nadużywa prawa i zasad współżycia społecznego, gdy będąc osobą chronioną, wskazaną do reprezentacji związku zawodowego, odnosi się krytycznie do działań pracodawcy. Sąd Okręgowy w sposób całkowicie dowolny zakwalifikował jednorazowe nieporozumienie z kuracjuszem, będące wynikiem niezadowolenia z masażu, jako ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych. Przy czym pracodawca w uzasadnieniu rozwiązania umowy o pracę nie wskazywał jakichkolwiek innych okoliczności uzasadniających jego decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy. Zdaniem skarżącego, Sąd w sposób dowolny uznał, że 30 dniowy termin do rozwiązania umowy o pracę biegnie od momentu złożenia oficjalnej

skargi na pracownika, podczas gdy niekwestionowaną okolicznością był fakt, iż pracodawca o sporze z kuracjuszką dowiedział się bezpośrednio po zdarzeniu. Tym samym Sąd przyjął, że 30 dniowy termin do rozwiązania umowy o pracę biegł od dnia 26 września 2016 r., chociaż pracodawca dowiedział się o zdarzeniu w dniu 12 września 2016 r.

Niezależnie od powyższego, Sąd nie rozpoznał istoty sprawy, w szczególności nie dostrzegł, że rzeczywistą podstawą rozwiązania łączącej strony umowy o pracę był spór z działającym w zakładzie pracy związkiem zawodowym, ani nie wskazał jakichkolwiek faktów, które uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł jak i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Sąd ponadto nawet nie podjął w jakimkolwiek stopniu próby wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego

wyvodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/8, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Z kolei w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06,

LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych przez siebie przesłanek przedsądu.

Wypada zauważyć, że skarżący łączy oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu, przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd

orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Z kolei skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Niezależnie od powyższych stwierdzeń godzi się podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż wypełnienie obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne lub potrzebę wykładni przepisów prawnych nie może być zastąpione przez ograniczenie się do sformułowania samego pytania, jak czyni to skarżący, ale konieczne jest przeprowadzenie pogłębionego wyводу prawnego w zakresie wykazania, jak przepisy konstruujące to zagadnienie (wymagające wykładni) powinny być rozumiane. Nie jest wystarczające ograniczenie się w tym zakresie do ogólnego wskazania na przepisy (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, LEX nr 1212045; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 130/11, LEX nr 1215258; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, LEX nr 1486974).

W związku z powyższym należało uznać, że zagadnienie przedstawione przez skarżącego, sprowadzające się do pytania, w jakich sytuacjach pracownik nadużywa prawa i zasad współżycia społecznego, gdy będąc osobą chronioną, wskazaną do reprezentowania związku zawodowego, odnosi się krytycznie do działań pracodawcy, nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego, które uzasadniałoby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący nie przedstawił żadnego wyводу jurydycznego, mającego stanowić uzasadnienie dla tej przesłanki przedsądu.

W istocie skarżący polemizuje z ustaleniami faktycznymi w sprawie i dokonaną przez Sąd Okręgowy ich oceną. Sąd ten stwierdził bowiem, że z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż przyczyny rozwiązania z

powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia nie dotyczyły działalności związkowej powoda (uzasadnienie wyroku s. 22-23). Jednocześnie Sąd ten szeroko wyjaśnił, dlaczego w okolicznościach przedmiotowej sprawy, mimo rozwiązania łączącej strony umowy o pracę dokonanego z naruszeniem szczególnej ochrony trwałości stosunku pracy z art. 32 ustawy o związkach zawodowych, wystąpienie powoda z roszczeniem o przywrócenie do pracy (a nawet z alternatywnym roszczeniem o odszkodowanie) stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p. (uzasadnienie s. 32-33).

Godzi się zauważyć, że regulacja zawarta w art. 8 k.p. należy do kategorii przepisów prawa zawierających klauzule generalne, wobec czego z natury rzeczy ma charakter ogólny, a jej zastosowanie jest ściśle uzależnione od konkretnych okoliczności faktycznych. Z tej przyczyny kwestia prawidłowej interpretacji przepisu art. 8 k.p. (choćby powiązanego z innymi przepisami prawa materialnego), nie może być uznana za argument wskazujący w niniejszej sprawie na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Przepis ten upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie, w konkretnym stanie faktycznym, działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie jego prawa i nie korzysta z ochrony prawnej (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 lipca 2009 r., I PK 48/09, LEX nr 529757; z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, LEX nr 725005; z dnia 12 stycznia 2011 r., II PK 89/10, LEX nr 737386; z dnia 2 października 2012 r., II PK 56/12, LEX nr 1243024). Ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 1971 nr 3, poz. 53; PiP 1972 nr 10, s. 170; z 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSP 2000 nr 4, poz. 66; z 12 stycznia 2012 r., I PK 88/11, LEX nr 1129308; z 24 stycznia 2018 r., I PK 310/16, LEX nr 2459716).

Z kolei w kwestii wykładni i ustalania początku biegu terminu z art. 52 § 2 k.p. istnieje bogate orzecznictwo sądowe, które przyjmuje, że bieg miesięcznego terminu z art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna się od chwili, w której pracodawca uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające jego przekonanie, że pracownik dopuścił się czynu nagannego w stopniu usprawiedliwiającym

niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 r., I PKN 318/99, OSNAPiUS 2001 nr 5, poz. 155), czyli od zakończenia, podjętego niezwłocznie i sprawnie przeprowadzonego, wewnętrznego postępowania, sprawdzającego uzyskane przez pracodawcę wiadomości o niewłaściwym zachowaniu pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2016 r., II PK 37/15, LEX nr 2026396). Do oceny przekroczenia terminu z art. 52 § 2 k.p. Sąd Najwyższy odniósł się również szeroko w wyroku z dnia 7 czerwca 2017 r., I PK 183/16 (LEX nr 2320362) wskazując, że pracodawca musi mieć możliwość podjęcia racjonalnej decyzji. Dlatego w orzecznictwie przyjmuje się, że momentem uzyskania wiadomości o zachowaniu wyrządzającym szkodę jest data, w której pracodawca uzyskał wiadomość o faktach, z których - przy prawidłowym rozumowaniu - można i należy wyprowadzić wniosek, że szkoda jest wynikiem zawinionego działania lub zaniechania pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2002 r., I PKN 587/01, LEX nr 577448). Miarą sprawności postępowania sprawdzającego są konkretne okoliczności faktyczne, a przede wszystkim rodzaj materii podlegającej weryfikacji.

Zauważyć należy, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił spójną argumentację w kwestii zachowania przez pracodawcę ustawowego terminu do złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu łączącej strony umowy o pracę, a dokonana ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia art. 52 § 2 k.p. mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącego argumenty odnoszą się w istocie tylko do kwestii zastosowania tego przepisu w konkretnych okolicznościach faktycznych sprawy. Sąd Okręgowy ustalił, że pracodawca uzyskał dostatecznie sprawdzone informacje o naruszeniu przez powoda obowiązków pracowniczych w dniu 26 września 2014 r. (uzasadnienie s. 15) Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powód otrzymał natomiast w dniu 18 października 2014 r. (uzasadnienie s. 3 i 14), a zatem z zachowaniem ustawowego terminu.

Z kolei stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący podniósł, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy. Jednocześnie autor skargi nie objął kasacyjną podstawą naruszenia przepisów postępowania żadnego przepisu, w którego kwalifikowanej obrazie upatrywałby tej przesłanki przedsądu, w

tym art. 378 § 1 k.p.c., zakreślającego granice rozpoznania apelacyjnego. Jedynym przepisem, którego naruszenie skarżący zarzuca w ramach tej podstawy kasacyjnej, jest art. 233 § 1 k.p.c. (a więc przepis dotyczący oceny dowodów), a sposób motywowania przez skarżącego powołanej przesłanki przedsądu sprowadza się do polemiki z poczynionymi przez Sąd drugiej instancji ustaleniami faktycznymi. Tymczasem w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).